

UOHSX009I6WD

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0047/2017/VZ-14125/2017/323/KKř

Brno 5. května 2017

V řízení o rozkladu ze dne 24. 2. 2017, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném navrhovatelem –

- **ROBSTAV stavby k.s.**, IČO 27430774, se sídlem Na Stínadlech 495, Pražské Předměstí, 397 01 Písek (dříve Pražská 483, 397 01 Písek), ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 20. 12. 2016 Mgr. Filipem Toulem, advokátem, ev. č. ČAK 12749, IČO 72015250, členem sdružení Čech - Toul, sdružení advokátů, se sídlem Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0769/2016/VZ-05160/2017/531/JDo ze dne 9. 2. 2017, vydanému ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4,

učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**D3 0310/I Úsilné - Hodějovice**“, zadávané v užším řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 26. 9. 2016 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 27. 9. 2016 pod ev. č. 632782, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 1. 10. 2016 pod ev. č. 2016/S 190-341623,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0769/2016/VZ-05160/2017/531/JDo ze dne 9. 2. 2017

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4 (dále jen „**zadavatel**“), dne 26. 9. 2016 odeslal oznámení o zahájení užšího zadávacího řízení nadlimitní veřejné zakázky s názvem „D3 0310/I Úsilné - Hodějovice“, přičemž předmětné oznámení o zakázce bylo dne 27. 9. 2016 uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek pod ev. č. zakázky 632782 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 1. 10. 2016 pod ev. č. 2016/S 190-341623 (dále jen „**veřejná zakázka**“). Předmětem veřejné zakázky, jejíž předpokládaná hodnota byla stanovena v částce 7.100.000.000 Kč, je „*výstavba dálnice D3 úseku 0310/I Úsilné – Hodějovice, který začíná v km 131,250 za MÚK Úsilné (ta je součástí úseku 0309/III Bošilec – Úsilné). Konec předmětného úseku je za MÚK Hodějovice, kde bezprostředně navazuje úsek 0310/II Hodějovice – Třebonín. Délka úseku je 7,210 km; stavba zahrnuje 13 mostních objektů, 1 hloubený tunel v délce 999,50 m a mimoúrovňové křížení*“.
2. Dne 6. 12. 2016 obdržel zadavatel od společnosti ROBSTAV stavby k.s., IČO 27430774, se sídlem Na Stínadlech 495, Pražské Předměstí, 397 01 Písek (dříve Pražská 483, 397 01 Písek) (dále jen „**navrhovatel**“), námitky ze dne 30. 11. 2016 proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky (zejména proti bodům 3.7.1 a 3.7.4 kvalifikační dokumentace). Předmětné námitky následně navrhovatel doplnil o námitky ze dne 5. 12. 2016, jež zadavatel obdržel dne 7. 12. 2016. Zadavatel těmito námitkám prostřednictvím rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016, které bylo navrhovateli doručeno následujícího dne, nevyhověl. S ohledem na skutečnost, že navrhovatel s negativním rozhodnutím zadavatele nesouhlasil, podal k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ze dne 22. 12. 2016, který byl Úřadu doručen následujícího dne.

3. Úřad, jenž je dle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ příslušný k dohledu nad dodržováním zákona, zahájil dne 23. 12. 2016 správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky.

II. Napadené rozhodnutí

4. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 9. 2. 2017 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0769/2016/VZ-05160/2017/531/JDo (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž návrh navrhovatele podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle ustanovení § 118 odst. 1 nebo 2 zákona.
5. V napadeném rozhodnutí se Úřad postupně v podrobnostech vyjádřil ke všem namítaným skutečnostem. K délce lhůty pro doručení žádostí o účast Úřad uvedl, že byt se jedná o významnou veřejnou zakázku, u níž se „minimální“ lhůta pro doručení žádostí o účast prodlužuje alespoň o polovinu (a to na délku 56 dní) a dále s ohledem na to, že příprava (toliko) žádostí o účast sebou z hlediska administrativy nenese takovou náročnost, považuje zadavatelem stanovenou lhůtu pro doručení žádostí o účast (tj. v délce 72 dní) za dostatečnou, resp. přiměřenou a tedy plně vyhovující znění zákona, a to i ve světle souvisejících námitek navrhovatele.
6. Dále Úřad konstatoval, že vzhledem k povaze užšího řízení zadavatel neměl v době, kdy navrhovatel podával námítky proti zadávacím podmínkám, povinnost zadávací dokumentaci zpřístupnit, když tuto ani nezpřístupnil, přičemž umožnil přístup pouze ke kvalifikační dokumentaci, kterou navrhovatel se zadávací dokumentací zcela evidentně zaměňuje. Kvalifikační dokumentace pak dle Úřadu navrhovatelem postrádané dokumenty a podklady (tj. zejména technické podmínky a platební podmínky) obsahovat nemusí, protože je tedy bezpředmětné jejich absenci před Úřadem namítat.
7. Následně se Úřad v napadeném rozhodnutí věnuje technickým kvalifikačním předpokladům, a to jak z obecného hlediska, tak v souvislosti s konkrétními namítanými skutečnostmi. V rámci pasáže napadeného rozhodnutí týkající se technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona vymezených v části 3.7.4 kvalifikační dokumentace Úřad podrobně rozebral (a to bez shledání jakýchkoliv pochybení zadavatele) jednotlivé požadavky zadavatele kladené za účelem prokázání splnění předmětného technického kvalifikačního předpokladu, přičemž v relevanci vůči rozkladovým námítkám uvedl především následující. Požadavek zadavatele na praxi dodavatele spočívající v realizaci jedné novostavby tunelu na dálnici (směrově dělený čtyřpruh) nebo rychlostní komunikaci, popřípadě dvoupruhové komunikaci či železnici, a to v minimální délce 300 m, byl zcela nepochybně dle textu kvalifikační dokumentace stanoven jako alternativa čtyř možností, nikoliv jako povinnost potenciálních dodavatelů disponovat zkušeností s realizací tunelu na železnici. Podle Úřadu pak uvedené zároveň svědčí o tom, že takto zadavatelem nastavený požadavek na prokázání výše specifikovaného technického kvalifikačního předpokladu umožňuje prokázat kvalifikaci širším spektrem referencí, a tedy může

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

i rozšiřovat okruh kvalifikovaných dodavatelů, protože jej tedy v žádném případě nelze označit za nezákonný či neodpovídající předmětu veřejné zakázky. V tomto kontextu Úřad zároveň upozornil na fakt, že je nedůležité, kolik tunelů (ať už silničních nebo dálničních) bylo za posledních 5 let vystaveno na území České republiky, neboť je zřejmé, že soutěž o veřejnou zakázku v žádném případě není omezena pouze na dodavatele z České republiky, resp. referenční zakázky realizované na území České republiky. Pro úplnost Úřad přezkoumal požadavky zadavatele na referenční zakázky i v jejich souhrnu, přičemž dospěl k závěru, že i z tohoto pohledu se jedná o požadavky opodstatněné, a tudíž souladné se zákonem.

8. K technickému kvalifikačnímu předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona vymezenému v části 3.7.1 kvalifikační dokumentace Úřad mimo jiné konstatoval, že dotčené ustanovení zákona výslovně nevylučuje možnost stanovení požadavku na prokázání odborné způsobilosti osob podílejících se na plnění veřejné zakázky pomocí určité prahové hodnoty veřejné zakázky, s jejímž plněním mají tyto osoby zkušenosti, avšak oprávněnost takové podmínky je nutno zkoumat vždy individuálně a v širších souvislostech, a to i ve světle dodržení základních zásad podávaných v § 6 odst. 1 zákona, stejně jako za aplikace § 56 odst. 5 písm. c) zákona. Úřad v tomto kontextu po bližším posouzení všech relevantních skutečností uvedl, že zadavatel jmenovaným ustanovením zákona dostal, neboť jeho požadavek na to, aby vedoucí zaměstnanci dodavatele, a sice osoby v pozicích „stavbyvedoucí v oboru dopravní stavby“, „zástupce stavbyvedoucího v oboru mosty a inženýrské konstrukce“ a dále „zástupce stavbyvedoucího pro podzemní stavbu – tunel – v oboru geotechnika“, disponovali zkušenostmi s účastí na referenčních zakázkách s konkrétním předmětem plnění a s minimálním finančním objemem, je plně odůvodnitelný charakterem a náročností předmětu plnění posuzované veřejné zakázky, stejně jako zájmem zadavatele, jímž je zabezpečení kvalifikovaného dohledu nad plněním rozsáhlého předmětu veřejné zakázky.
9. Úřad se v napadeném rozhodnutí zabýval i námitkou navrhovatele brojící proti způsobu stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky zadavatelem, když uvedl, že smyslem určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky je zabezpečení toho, aby zadavatel cenu veřejné zakázky uměle nepodhodnocoval z důvodu snahy zadávat ji v příznivějším režimu či zcela mimo režim zákona. To se však v daném případě nemohlo s ohledem na rozsah předmětu veřejné zakázky stát, neboť zadavatele by i při případném podhodnocení předpokládané hodnoty veřejné zakázky nemohlo stíhat více povinností plynoucích ze zákona. K tomu Úřad pro úplnost dodal, že namítané nezapočítání výsledků předstihového geotechnického monitoringu do předpokládané hodnoty nemohlo značit „podřazení“ veřejné zakázky pod jiný, resp. přísnější režim zákona.

III. Námitky rozkladu

10. Dne 24. 2. 2017 obdržel Úřad rozklad navrhovatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 9. 2. 2017. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
11. Na úvod navrhovatel ve svém rozkladu obecně uvádí, že napadené rozhodnutí, včetně všech argumentů a důvodů, pro něž byl návrh navrhovatele zamítnut, není správné a zároveň souladné se zákonem. Následně své námitky navrhovatel vztahuje k pasáži napadeného rozhodnutí, v níž se hovoří o technických kvalifikačních předpokladech podle § 56 odst. 3

písm. c) zákona. V tomto kontextu pak navrhovatel cituje předmětné ustanovení zákona a zejména poukazuje na v něm obsažený odkaz na § 44 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb. a zákona č. 59/2001 Sb. (dále jen „**stavební zákon**“). V rámci dalších souvisejících odkazů (tj. přes § 46a odst. 1 a § 46a odst. 3 písm. b) stavebního zákona) se navrhovatel dostává až k zákonu č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o autorizaci**“), v jehož světle pak rozporuje bod 117. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se hovoří o kvalifikovaném dohledu nad plněním předmětu veřejné zakázky, když konstatuje, že kvalifikovaný dohled fakticky nevykonává stavbyvedoucí dodavatele, nýbrž technický dozor stavby (tedy investora). K tomu navrhovatel s odvoláním na řetězené zákonné odkazy uzavírá, že ze zákona a dále stavebního zákona jednoznačně plyne, že zákonodárce pojmem „odborná kvalifikace“ osob jmenovaných v § 56 odst. 3 písm. c) zákona myslel autorizaci ve smyslu zákona o autorizaci. Podpůrně navrhovatel poukazuje též na § 54 písm. d) zákona, který rovněž odkazuje na zákon o autorizaci.

12. S ohledem na uvedené je navrhovatel přesvědčen, že zadavatele stíhá povinnost koncipovat zadávací podmínky z hlediska jejich rozsahu v souladu se zákonem, a nikoliv nad jeho rámec, jak se dle navrhovatele stalo v právě řešeném případě, když zadavatel namísto zákonem předpokládané autorizace u konkrétních osob požadoval nic nevypovídající zkušenost se stavbou v určitém finančním limitu. Podle navrhovatele přitom zkušenosti dotčených subjektů s plněním zakázky o určité prahové hodnotě nezajistí řádnou a včasnou realizaci nynější veřejné zakázky. Naopak takový požadavek ve svém důsledku pouze omezí okruh potenciálních dodavatelů, jež by mohli veřejnou zakázku plnit.
13. Navrhovatel brojí i proti závěru Úřadu týkajícího se dostatečnosti délky lhůty pro doručení žádostí o účast. K tomu navrhovatel sděluje, že vzhledem ke konstrukci § 39 odst. 4 zákona je i zákonodárci zřejmé, že s vyšší předpokládanou hodnotou veřejné zakázky roste časová náročnost předšmluvního vyjednávání, přičemž dodává, že v daném případě měla lhůta pro doručení žádostí o účast podle zákona činit alespoň 56 dnů. Byť však daná lhůta reálně činila celkem 72 dnů, navrhovatel uvádí, že délka lhůty pro doručení žádostí o účast byla neadekvátní, neboť předpokládaná hodnota předmětné veřejné zakázky téměř 24krát překračovala finanční hodnotu významné veřejné zakázky. Podle navrhovatele je pak zcela lhostejno, že žádost o účast podalo 15 uchazečů, jelikož kdyby byla lhůta delší, mohlo jich být ještě vícero. Navrhovatel tak má za to, že ze strany zadavatele došlo k porušení základních zásad zadávacího řízení vymezených v § 6 odst. 1 zákona.
14. Námitky navrhovatele směřují i proti Úřadem konstatované zákonnosti zadavatelem nastavených technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona. Navrhovatel zde poukazuje zejména na omezení účasti potenciálních uchazečů v zadávacím řízení, a to když zadavatel připustil možnost prokázat splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavateli disponujícím zkušeností s realizací tunelu na železnici. Tato možnost je dle navrhovatele zcela lichá, neboť stavba železničního tunelu nemá s výstavbou dálničního tunelu mnoho společného, pročež zkušenost uchazeče se stavbou železničního tunelu nedává zadavateli žádnou záruku, že bude schopen realizovat tunel dálniční. Navrhovatel v tomto kontextu upozorňuje na to, že zkušenosti se stavbou železničního tunelu nijak (věcně či bezprostředně) nesouvisí s předmětem veřejné zakázky, vzhledem

k čemuž je předmětná (zadavatelem prokazatelně požadovaná) zadávací podmínka rozporná se zákonem.

15. Navrhovatel rozporuje i stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky ze strany zadavatele, když ji považuje za evidentní „cenu od boku“, a to proto, že dosud nebyl zahájen předstihový geodetický monitoring, z něž by bylo zřejmé, jaké konstrukce budou muset být využity. K tomu navrhovatel dodává, že Úřad význam předpokládané hodnoty vztáhl pouze k formě zadávacího řízení, avšak opominul další rozměry určení odpovídající předpokládané hodnotě veřejné zakázky – a to zejména v souvislosti se stanovením lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení a samotných zadávacích podmínek.
16. Dle textu rozkladu navrhovatel namítá rovněž absenci informací nezbytných pro zadávací řízení v „kvalifikační dokumentaci“ (např. financování, požadavek zadavatele na dispozici s obalovnou atd.), s ohledem na což „zadávací dokumentace“ nemohla vyhovět dikci závazných ustanovení zákona. Proto je navrhovatel přesvědčen, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky nebyla stanovena v souladu se zákonem, což navrhovatel namítal již ve svém návrhu, avšak Úřad se s touto skutečností nijak nevypořádal.

Závěr rozkladu

17. S ohledem na skutečnosti uváděné v rozkladu navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Řízení o rozkladu

18. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Doplnění rozkladu

19. Navrhovatel podáním ze dne 27. 2. 2017, doručeném Úřadu téhož dne, doplnil svůj rozklad o plnou moc k právnímu zastoupení v řízení o rozkladu.

Vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele

20. Dne 6. 3. 2017 obdržel Úřad vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele z téhož dne, v němž zadavatel předně uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozhodnutím. Dále se zadavatel vyjádřil k jednotlivým bodům rozkladu navrhovatele, které při zohlednění přílehlavých právních předpisů a rozhodovací praxe rozporuje. Vzhledem k tomu, že je zadavatel přesvědčen o správnosti svého postupu v šetřeném zadávacím řízení, navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl.

Stanovisko předsedy Úřadu

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu

navrhovatele a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.

22. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
23. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení, případně změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

24. Nejprve konstatuji, že rozklad nepřináší žádnou novou právní argumentaci, na základě níž by bylo možné dospět k odlišnému posouzení věci, neboť obsahuje převážně argumenty, které již byly vneseny ve správním řízení před Úřadem, přičemž Úřad se s nimi vyčerpávajícím způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Mám za to, že Úřad správně posoudil veškeré skutečnosti, na jejichž základě návrh navrhovatele podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona zamítl, a to když nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření ve smyslu § 118 odst. 1 nebo 2 zákona.
25. V úvodu rozkladu navrhovatel (aniž by rozporoval vlastní úvahy Úřadu formulované v bodech 114. až 128. odůvodnění napadeného rozhodnutí) uvádí, že ze zákona a dále stavebního zákona (resp. řetězce jejich zákonných odkazů) jednoznačně plyne, že zákonodárce pojmem „odborná kvalifikace“ osob jmenovaných v § 56 odst. 3 písm. c) zákona myslel konkrétně autorizaci ve smyslu zákona o autorizaci a neponechal přitom zadavatelům možnost zvolit jiný požadavek na odbornou kvalifikaci, tím méně pak nic neříkající podmínku zkušenosti se stavbou v určitém finančním limitu. Na tomto místě je ve vztahu k právě uvedené námitce navrhovatele třeba nejdříve obecně konstatovat, že zadavatel má v zadávací, potažmo kvalifikační dokumentaci možnost stanovit konkrétní parametry, bez jejichž naplnění se dodavatelé nemohou úspěšně o veřejnou zakázku ucházet. Tímto způsobem zároveň zadavatel ovlivňuje okruh potenciálních dodavatelů, proto je nutno při nastavení těchto parametrů, požadavků či podmínek dbát vedle kogentních ustanovení zákona též všech zásad podávaných v § 6 odst. 1 zákona, jejichž respektování se pak prolíná celým zadávacím řízením.
26. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013-37, kde uvedl, že *„je na uvážení zadavatele, jaké a jak podrobné podmínky účasti na veřejné zakázce nastaví. V souladu s výše uvedeným však požadavky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů musí být přípustné a i samotný důvod jejich vyžadování musí být v souladu se základními zásadami upravenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, podle kterých je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Stanovení minimální úrovně předpokladů musí navíc odpovídat druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky (§ 56 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách) a také s ním musí důvodně souviset (§ 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Naplnění těchto zásad směřuje k cíli samotného zákona, a to zajištění rovného konkurenčního prostředí při nakládání s veřejnými prostředky. Zásada zákazu diskriminace tak společně s ostatními základními zásadami (transparentnosti, rovného zacházení) prochází celou zákonnou úpravu a nutně se musí odrazit v každém vnějším výstupu zadavatele. Pouhý požadavek na dodržování uvedených zásad by však byl*

v rámci bezbřehého a ničím neregulovaného procesu prakticky nekontrolovatelný, a tedy neprosaditelný. Z tohoto důvodu zákon o veřejných zakázkách obsahuje kromě základních zásad také soubor relativně podrobných a prostor pro úvahu zadavatele neponechávajících ustanovení, upravujících samotný proces zadávání veřejných zakázek. Vedle toho zákon o veřejných zakázkách obsahuje ustanovení poskytující zadavateli možnost klást na dodavatele konkrétní požadavky. S ohledem na individuální povahu každé zakázky je pak zadavateli ponechána velká míra volnosti. Zadavatel může např. v technických podmínkách nebo v kvalifikačních požadavcích stanovit konkrétní požadavky, bez jejichž splnění se dodavatel nemůže o veřejnou zakázku úspěšně ucházet. Jejich stanovením tak přímo ovlivňuje okruh možných dodavatelů. Z tohoto důvodu je zapotřebí k počtu a míře takových požadavků přistupovat striktně v duchu výše uvedených zásad (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2011, č. j. 5 Afs 78/2010 – 186, ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Afs 66/2012 – 64, ze dne 27. června 2013, č. j. 1 Afs 20/2013 - 47, všechny na www.nssoud.cz). Co se týče konkrétních požadavků na dodavatele, úprava v zákoně o veřejných zakázkách umožňuje zadavateli zvolit si z nich takové, které považuje ve vztahu k předmětu zakázky za nezbytné. Protože se jedná převážně o ustanovení ponechávající zadavateli prostor pro úvahu, musí být potřeba takového požadavku odůvodnitelná. To znamená, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění.“

27. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zadavatel má možnost klást konkrétní požadavky na splnění technických kvalifikačních předpokladů, avšak tyto požadavky jsou limitovány zejména povinností dodržet základní zásady postupu zadavatele při zadávání veřejných zakázek a dále předmětné požadavky nemohou vést k bezdůvodnému omezení účinné hospodářské soutěže. Jinými slovy to de facto znamená, že vyhoví-li zadavatel kogentním ustanovením zákona a základním principům zadávání veřejných zakázek, pak je na jeho vůli, jaké podmínky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů stanoví.
28. V daném případě zadavatel vázal prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona u určitých jím vymezených osob (mimo jiné) na zkušenosti s realizací veřejných zakázek na stavební práce o konkrétním minimálním finančním objemu. Nazíráno na takový požadavek optikou výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, pak je třeba posoudit, zda jmenovaná podmínka neodporuje některému z obligatorních zákonných pravidel směřujících k zachování odpovídající hospodářské soutěže či některé zásadě postupu zadavatele v zadávacím řízení. Na tomto místě je vhodné z velké části odkázat na odůvodnění Úřadu formulované v bodě 114. a násl. napadeného rozhodnutí, neboť zde Úřad podrobně předmětnou podmínku podrobuje kritice především z pohledu její přiměřenosti vůči veřejné zakázce, když se s těmito závěry v plné míře ztotožňují a považují je za správné, potažmo souladné se zákonem a není tedy nutné je znovu opakovat v textu tohoto rozhodnutí. Nad rámec argumentace Úřadu však podotýkám, že právě posuzovaný požadavek zadavatele neodporuje ani žádné ze zásad explicitně zakotvených v § 6 odst. 1 zákona – tedy zásadě transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, a to proto, že dané podmínky nebudí žádné pochybnosti o tom, proč je zadavatel upřednostnil před jinými možnostmi prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů, ani tyto není možné považovat za diskriminační vůči těm dodavatelům, kteří nedisponují osobami s danými zkušenostmi, neboť se to jeví přiměřené objemu plnění právě posuzované veřejné zakázky, přičemž zde nelze pozorovat ani nerovné

zacházení s jednotlivými dodavateli. Je tak nutné konstatovat, že předmětná kvalifikační podmínka se nejenže nepříčí žádné ze zásad zadávacích řízení, ale zároveň nijak neomezuje soutěžní prostředí, což je mimo jiné zřejmé i z počtu zájemců o účast v zadávacím řízení, jak správně zaznamenal již Úřad v napadeném rozhodnutí.

29. Co se týče otázky souladu posuzované podmínky zadavatele k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů s ustanoveními zákona, která úzce souvisí s rozkladovými námitkami navrhovatele, je třeba říci následující. Požadavek zadavatele na prokázání zkušeností u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru dopravní stavby - stavbyvedoucího, u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru mosty a inženýrské konstrukce - zástupce stavbyvedoucího a u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru geotechnika - zástupce stavbyvedoucího pro podzemní stavbu – tunel s účastí na referenční zakázce o určitém minimálním finančním objemu (blíže viz bod 3. „KVALIFIKAČNÍ PŘEDPOKLADY“, část 3.7.1., kvalifikační dokumentace) není v rozporu s žádným ustanovením zákona, a to ani se samotným § 56 odst. 3 písm. c) zákona.
30. Podle § 56 odst. 3 písm. c) zákona platí, že veřejný zadavatel může po dodavateli za účelem prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů požadovat předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za vedení realizace příslušných stavebních prací. Zákon, i přes složitou interpretační úvahu navrhovatele fakticky blíže nevymezuje, co se konkrétně myslí osvědčením o vzdělání a odborné kvalifikaci. Zde je právě ponechán prostor pro autonomní rozhodnutí zadavatele, jaký druh, obsah či formu osvědčení bude po dodavatelích požadovat, a to právě s ohledem na předmět plnění veřejné zakázky. Podstatné však je, aby zadavatelem žádané osvědčení o vzdělání, resp. odborné kvalifikaci bezprostředně souviselo s předmětem veřejné zakázky a tomuto předmětu plnění bylo přiměřené s ohledem na jeho charakter, obsah, rozsah atd. a zároveň aby nebylo diskriminační vůči některým potenciálním dodavatelům, netransparentně stanovené a navozující nerovné zacházení s dodavateli. K tomu, jak již bylo řečeno a podrobně rozvedeno v bodech 114. až 128. odůvodnění napadeného rozhodnutí, v právě šetřeném případě nedošlo.
31. Ustanovení § 56 odst. 3 písm. c) zákona tak má reflektovat individuální povahu té které veřejné zakázky a zajistit zadavateli volnou úvahu o volbě konkrétních požadavků, které podle něj nejvíce odpovídají předmětu veřejné zakázky a které považuje za nezbytné pro výběr adekvátního uchazeče. Ve světle řečeného proto nemůže být prostor pro jakékoliv interpretační snahy navrhovatele omezit rozsah § 56 odst. 3 písm. c) zákona pouze na požadavek autorizace ve smyslu zákona o autorizaci. Zde je třeba primárně říci, že navrhovatel ke svému závěru dospěl na základě zákonných odkazů ve formě poznámky pod čarou, a to ještě přes stavební zákon, který byl s účinností od 1. 1. 2007 zrušen zákonem č. 183/2006 Sb. Poznámka pod čarou nicméně v českém právním řádu nedisponuje normativním charakterem, a proto ji tedy není možné považovat za jeho součást. K tomu upozorňuji, že pokud vznikne v důsledku poznámky pod čarou výkladový problém, je rozhodující vlastní pravidlo chování vyjádřené v konkrétním ustanovení právního předpisu. V této souvislosti lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999 sp.zn. II. ÚS 485/98, kde je uvedeno, že „poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování (např. nálezy ve Sbírce nálezů

a usnesení Ústavního soudu ČR, sv. 1, č. 25, sv. 4, č. 83, sv. 6, č. 105-109). Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou i poznámky pod čarou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování“.

32. Ve vztahu k nyní šetřené věci lze taktéž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2015, č. j. 31 Af 30/2013-90, který ač přesně nepřiléhá ve všech konkrétnostech dané situaci, jeho obecné závěry lze bezpochyby aplikovat i ve vztahu k právě řešené otázce, neboť jmenovaný rozsudek pojednává právě o možnosti požadovat i jiný dokument než ten, na nějž se odkazuje prostřednictvím poznámky pod čarou. Krajský soud v Brně tedy konstatoval, že „*odkazoval-li § 56 odst. 4 ZVZ stran pojmu ‚certifikát řízení jakosti podle českých technických norem‘ v rozhodném znění skrze poznámku pod čarou na zákon č. 22/1997 Sb., nelze prima facie dovozovat, že jde pouze a jedině o certifikát vydaný podle tohoto zákona, který se ve smyslu svého ustanovení § 1 vztahuje na technické požadavky na výrobky, naopak předmětem jeho regulace není kvalita (jakost) poskytovaných služeb. Krajský soud se tedy neztotožnil se žalovaným v tom, že požadování jiného certifikátu než certifikátu vydaného podle zákona č. 22/1997 Sb. bylo apriorně v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 56 odst. 4 ZVZ v rozhodném znění. V případě uplatnění požadavku na jiný certifikát musel zadavatel podle právní úpravy účinné před 1. 4. 2012 postupovat velmi obezřetně tak, aby nebyla narušena možnost soutěže o zadanou zakázku a zejména, aby takový požadavek nesledoval bezdůvodné zvýhodnění některého z uchazečů“.*
33. S ohledem na ustálenou judikaturu tak mohu uzavřít, že se nelze ztotožnit s navrhovatelem v jeho tvrzení, že odborná kvalifikace je rovna toliko a jen autorizaci podle zákona o autorizaci. Ke svému účelovému závěru totiž navrhovatel dospěl řetěžením poznámek pod čarou, které však nejsou normativního rázu a tedy nemohou být způsobilé jakkoliv omezit ustanovení zákona. Ve světle uvedeného se tak veškeré navrhovatelem namítané skutečnosti ohledně odborné kvalifikace jeví jako zcela nedůvodné a mohu je tedy odmítnout. Pouze podpůrně a nad rámec již uvedeného v tomto kontextu musím předestřít ještě zcela prostou a logickou úvahou, že pokud by zákonodárce striktně počítal toliko s autorizací, jakožto jedinou možnou oprávněně požadovanou odbornou kvalifikací, pak by jistě tento požadavek vtělil přímo do příslušného ustanovení zákona, aniž by „nutil“ zadavatele složitě přes řetězec poznámek pod čarou nalézt takto zásadní informaci. I proto tedy nelze přisvědčit argumentaci navrhovatele, která nadto vede k bezdůvodnému omezení § 56 odst. 3 písm. c) zákona. Vše výše uvedené pak platí i pro poznámku či odkaz obsažený v § 54 zákona, na nějž navrhovatel ve svém rozkladu „podpůrně“ odkazuje.
34. Zároveň podotýkám, že požadavek zadavatele na zkušenosti určitých osob s plněním veřejné zakázky o určité prahové hodnotě není v praxi zcela neobvyklý. V daném případě přitom bylo dovozeno, že tento ve své konkrétní podobě byl zcela přiměřený rozsahu a předmětu plnění veřejné zakázky, proto jej lze označit za zcela souladný se zákonem. Nepřísluší mi přitom posuzovat, do jaké míry tento požadavek fakticky zajistí řádnou a včasnou realizaci veřejné zakázky, jak upozorňuje navrhovatel, neboť z pohledu orgánu dohledu je zásadní pouze to, zda-li předmětný požadavek vyhovuje dikci zákona, což se v daném případě stalo. Z obdobných důvodů se ani nedomnívám, že by předmětný kvalifikační předpoklad směřoval k omezení okruhu potenciálních dodavatelů, jež by mohli veřejnou zakázku plnit. Jak již bylo

několikrát řečeno, šetřený požadavek byl zcela proporcionální všem specifikům dané veřejné zakázky.

35. Další okruh rozkladové argumentace se vztahuje k otázce dostatečnosti délky lhůty pro doručení žádostí o účast. K tomu navrhovatel sděluje, že vzhledem ke konstrukci § 39 odst. 4 zákona je i zákonodárci zřejmé, že s vyšší předpokládanou hodnotou veřejné zakázky roste časová náročnost předšlunovního vyjednávání. Proto překračuje-li předpokládaná hodnota veřejné zakázky téměř 24krát finanční hodnotu významné veřejné zakázky, pak je lhůta v délce pouze 72 dní neadekvátní. K tomu je třeba nejdříve obecně říci, že přiměřenost lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení lze posuzovat při zohlednění druhu a charakteru veřejné zakázky, což v sobě obnáší především posouzení vlastního obsahu a rozsahu plnění, popřípadě časový rámec plnění, a to při zohlednění hodnoty veřejné zakázky (obdobně ve vztahu ke lhůtě pro podání nabídky viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2008, č. j. 62 Ca 46/2007-118). Zadavatel, který stanovuje lhůty tak musí uvážit, zda-li v jím určené době lze nejen podat vlastní žádost o účast v zadávacím řízení, ale též zda je objektivně možné na straně dodavatelů vůbec seriózně promyslet účast v zadávacím řízení a předběžným vyjednáváním získat případné potenciální subdodavatele či jiné – materiály, pomůcky, dokumenty atd. – nezbytné pro plnění předmětu té které veřejné zakázky.
36. V právě šetřeném případě zadavatel zadával nadlimitní, resp. ve smyslu § 16a písm. a) zákona významnou veřejnou zakázku. K tomu Úřad v rámci napadeného rozhodnutí dále dovodil, že s ohledem na § 39 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 39 odst. 4 zákona měla lhůta pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení trvat alespoň 56 dní. Fakticky přitom předmětná lhůta činila celkem 72 dní. Uvedené skutečnosti navrhovatel nijak nerozporoval, avšak tvrdil, že reálná lhůta pro podání žádostí o účast není s ohledem na předpokládanou hodnotu plnění veřejné zakázky adekvátní. Posouzení toho, zda je lhůta pro podání žádostí o účast přiměřená předmětu veřejné zakázky, Úřad podává v bodech 64. až 68. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Mohu přitom konstatovat, že se s tímto zhodnocením v plné míře ztotožňuji, neboť jej považuji za správné, logické a ucelené, pročez na něj na tomto místě v podrobnostech odkazuji. Přesto je nutné nyní říci následující. Délky lhůt podle § 39 zákona jsou skutečně koncipovány jako minimální, což je do jisté míry korigováno odstavcem 1 jmenovaného ustanovení, podle nějž je třeba při stanovování lhůt zohlednit předmět veřejné zakázky. To tedy znamená, že ne vždy zadavatelé, stanoví-li lhůty v minimální délce podle příslušných ustanovení zákona, dikci zákona skutečně (zároveň) vyhoví, a to proto, že do délky té které lhůty je vždy nezbytné promítnout i vlastní předmět veřejné zakázky. Každý případ je tak třeba posuzovat striktně individuálně. Zde je důležité upozornit i na to, že byť § 39 odst. 4 zákona v podstatě zákonné prodloužení lhůty váže na předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, přiměřenost lhůt se posuzuje s ohledem na předmět veřejné zakázky, nikoliv na její odhadované ocenění. Proto nelze a priori usuzovat, že s vyšší předpokládanou hodnotou veřejné zakázky bude skutečně nezbytně nutné jakkoliv lhůty prodloužovat, pokud tyto budou přiměřené předmětu veřejné zakázky. Z tohoto důvodu je tedy zcela zavádějící navrhovatelovo konstatování, že předpokládaná hodnota předmětné veřejné zakázky téměř 24krát překračovala finanční hodnotu významné veřejné zakázky, když tato skutečnost není pro posouzení proportionality lhůt k podání žádostí o účast v zadávacím řízení klíčová, ale je pouze jedním z vodítek.

37. Jak již bylo řečeno, každý případ je v otázce adekvátnosti lhůt nutné posuzovat v jeho specifikách individuálně, při zohlednění charakteru, rozsahu a druhu veřejné zakázky, ale zároveň i z pohledu toho, k jakému úkonu či v jaké fázi zadávacího řízení byla lhůta určena. V daném případě je přitom významné, že navrhovatel napadá lhůtu, která byla dodavatelům dána k podání žádosti o účast, tedy k úkonu, který nevyžaduje příliš vysokou administraci, když jeho smyslem je hlavně prokázat splnění zadavatelem stanovených kvalifikačních předpokladů. I proto není nutné, aby byla lhůta pro naplnění tohoto úkonu neúměrně prodlužována pouze pro to, že hodnota veřejné zakázky se předpokládá v částce více jak sedm miliard, když jsou dodavatelé zcela evidentně schopni tento krok učinit i v časovém rozpětí, jak toto bylo zadavatelem nastaveno. V této souvislosti přitom poznamenávám, že i nastavení příliš dlouhých lhůt se může jevit jako nevhodné či kontraproduktivní, a to z toho důvodu, že to může přispívat k různým spekulacím jak na straně dodavatelů, tak (z pohledu transparentnosti) na straně zadavatele.
38. Mohu tedy uzavřít, že nastavení lhůty zadavatelem odpovídalo příslušným ustanovením zákona, a to jak z hlediska § 39 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 39 odst. 4 zákona, tak z hlediska § 39 odst. 1 zákona. Zákon přitom již nijak více nezpřísňuje, resp. neprodlužuje délku lhůt u zakázek, jejichž hodnota se odhaduje v řádech miliard, ani nečiní žádný mechanismus výpočtu, jak by se dala lhůta v závislosti na sumě předpokládané hodnoty protáhnout. Proto nelze jinak, než lhůtu posoudit s ohledem na předmět veřejné zakázky, a při zohlednění všech rozhodných okolností konstatovat, že je předmětná lhůta objektivně přiměřená. Na tomto závěru ničehož nemůže změnit ani konstatování navrhovatele, že kdyby byla lhůta delší, mohlo by podat žádost o účast v zadávacím řízení více uchazečů, než tak učinilo nyní. Domnívám se totiž, že toto tvrzení lze univerzálně použít kdykoliv, tedy ať je lhůta nastavena jakkoliv dlouze, neboť vždy je potenciálně možné, že – ať už z jakéhokoliv důvodu – některý možný dodavatel svou žádost o účast do zadávacího řízení nestihne podat včas, byť by jinak byl schopen předmět veřejné zakázky řádně plnit. To však nelze přikládat k tíži zadavateli.
39. Navrhovatel tento okruh rozkladových námitek uzavírá tvrzením, že ze strany zadavatele došlo k porušení základních zásad zadávacího řízení vymezených v § 6 odst. 1 zákona, avšak neuvádí ničeho, z čeho by bylo lze dovodit, v čem konkrétně spatřuje rozpor s principem transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení. Obecně mám však za to, že zákonně nastavenou lhůtou nemohlo dojít k ataku některé ze zásad, proto tuto námitku pro svou neurčitost odmítám.
40. Námitky navrhovatele směřují i proti Úřadem konstatované zákonnosti zadavatelem nastavených technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona. Navrhovatel zde poukazuje zejména na omezení účasti potenciálních uchazečů v zadávacím řízení, a to když zadavatel připustil možnost prokázat splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavateli disponujícím zkušeností s realizací tunelu na železnici. I u této námitky je možné odkázat na vypořádání provedené Úřadem v bodě 105. odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť navrhovatel nepodává jiné argumenty než ty, na něž Úřad odpovídajícím způsobem reagoval, když je zcela zřejmé, že v této otázce nepochybil zadavatel, nýbrž že navrhovatel neporozuměl textu. V bodu 3. „KVALIFIKAČNÍ PŘEDPOKLADY“, konkrétně v části 3.7.4., kvalifikační dokumentace zadavatel za účelem prokázání splnění technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona

požadoval po potenciálních dodavatelích předložit seznam, jenž bude mimo jiné obsahovat jednu novostavbu tunelu na dálnici (směrově dělený čtyřpruh) nebo rychlostní komunikaci nebo dvoupruhové komunikaci nebo železnici, a to v délce minimálně 300 m. Z gramatického hlediska je tedy zcela evidentní, že zadavatel nastavil několik možností, jak tento kvalifikační předpoklad splnit, a to když požadoval buď novostavbu alespoň jednoho 300 m dlouhého tunelu na dálnici (směrově dělený čtyřpruh) nebo novostavbu alespoň jednoho 300 m dlouhého tunelu na rychlostní komunikaci, popřípadě novostavbu alespoň jednoho 300 m dlouhého tunelu na dvouproudové komunikaci, anebo novostavbu alespoň jednoho tunelu dlouhého 300 m na železnici. Tyto možnosti byly nastaveny jasně a srozumitelně jako své alternativy, jelikož byly rozlišeny spojkou „nebo“, což (z pohledu jazykového výkladu) znamená, že musí být splněna jedna „nebo“ druhá „nebo“ třetí „nebo“ čtvrtá z podmínek uvedených v příslušném bodu kvalifikační dokumentace, a nikoliv všechny kumulativně, jak se účelově snaží dovodit navrhovatel. Je tedy zřejmé, že tato problematika není otázkou právní, ale ryze gramatickou, přičemž zadavateli zcela jistě nelze přikládat k tíži mluvnické nedostatky navrhovatele.

41. V tomto kontextu navrhovatel upozorňuje i na to, že stavba železničního tunelu nemá s výstavbou dálničního tunelu mnoho společného, protože zkušenost uchazeče se stavbou železničního tunelu nedává zadavateli žádnou záruku, že bude schopen realizovat i tunel dálniční. K tomu mohu uvést, že byť se v žádném případě nestavím do pozice odborníka na stavbu tunelů, mám za to, že se navrhovatel v tomto svém tvrzení mýlí, neboť z pohledu samotného typu této podzemní stavby je do jisté míry irelevantní, jde-li o tunel železniční či dálniční, ale podstatné je zejména to, jakým horninovým materiálem bude ono podzemní dílo procházet a jaký postup jeho výstavby bude zvolen. Proto se nedomnívám, že výstavba železničního tunelu by byla a priori natolik odlišná, aby zadavateli nemohla posloužit jako jedna z řady zkušeností nutných k prokázání technické kvalifikace, tím spíše, pokud stavba železničního tunelu je pouhou jednou z možných referenčních zakázek. Nazíráno na věc touto optikou, pak je naprosto nedůvodná též námitka navrhovatele spočívající v konstatování, že zkušenosti se stavbou železničního tunelu nijak (věcně či bezprostředně) nesouvisí s předmětem veřejné zakázky, vzhledem k čemuž je předmětná zadávací podmínka rozporná se zákonem. Proto i tento okruh rozkladových námitek mohu odmítnout.
42. Dále v rozkladu navrhovatel rozporuje správnost stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, a to proto, že ji považuje za evidentní „cenu od boku“, neboť v ní není kalkulován dosud nezahájený předstihový geodetický monitoring, z něž by bylo zřejmé, jaké konstrukce budou muset být využity. K tomu mohu uvést, že ani s touto námitkou navrhovatele se nemohu ztotožnit, neboť zadavatel předpokládanou hodnotu stanovil s ohledem na své znalosti a informace odpovídající fázi, v níž se celý projekt veřejné zakázky nacházel – tedy určil předpokládanou hodnotu na základě projektové dokumentace (vycházející z výsledků geotechnických průzkumů) ve stupni dokumentace pro stavební povolení, a to při zohlednění resortních předpisů Ministerstva dopravy (blíže viz bod 134. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jak sám navrhovatel namítá, v předpokládané hodnotě není započten předstihový geodetický monitoring, který nebyl v době, kdy zadavatel určil předpokládanou hodnotu, fakticky zahájen. Tuto skutečnost přitom dosvědčil i sám zadavatel. Daný stav pak znamená, že zadavatel neměl a nemohl mít ucelený soubor poznatků, který by byl platformou pro co nejpřesnější určení předpokládané hodnoty. Přesto však učinil vše, co po něm lze spravedlivě požadovat, aby předpokládanou hodnotu ocenil tak, aby tato měla

určitou vypovídací hodnotu, a to když předpokládanou hodnotu určil na základě údajů a informací získaných jiným vhodným způsobem, jak pro obdobné situace předpokládá § 13 odst. 2 zákona. Mohu tedy uzavřít, že zadavatel předpokládanou hodnotu nestanovil „od boku“, nýbrž její kalkulaci věnoval dostatečnou pozornost za využití adekvátních údajů a informací, přičemž konkrétní způsob, jak k předpokládané hodnotě dospěl, zachytil v dokumentaci o veřejné zakázce, přesněji řečeno v materiálu nazvaném jako „Popis a odůvodnění zakázky“ ze dne 26. 9. 2016.

43. Jiný úhel pohledu do právě šetřeného případu nevnáší ani námitka navrhovatele, že Úřad význam předpokládané hodnoty vztáhl pouze k formě zadávacího řízení, avšak nereflekoval další rozměry určení odpovídající předpokládané hodnoty veřejné zakázky – a to zejména v souvislosti se stanovením lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení a samotných zadávacích podmínek. Zde se přímo domnívám, že navrhovatel opominul text bodu 135. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se hovoří o významu předstihového geodetického monitoringu právě ve vztahu k zadávacím podmínkám, a dále text, o němž již bylo včetně odkazů na příslušné body odůvodnění napadeného rozhodnutí pojednáváno výše a který se vztahuje ke lhůtě pro podání žádostí o účast, protože na toto vypořádání z důvodu procesní ekonomie a rovněž z důvodu, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správního orgánu I. stupně a orgánu odvolacího, resp. rozkladového jeden celek (viz například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 30 Af 138/2012), v plné míře odkazují. Pro úplnost však mohu doplnit, že byť souhlasím s tím, že správná a odpovídající kalkulace předpokládané hodnoty té které veřejné zakázky požívá i jiného významu, než pouze pro určení konkrétního druhu či typu zadávacího řízení, je z textu napadeného rozhodnutí zřejmé, že takový relevantní dosah předpokládané hodnoty Úřad podrobně zkoumal a také posoudil, přičemž dospěl k závěru, že neshledal pochybení zadavatele při stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky vůči zákonu. S takovým konstatováním Úřadu se s ohledem na všechny okolnosti řešené věci (zejména na fakt, že veřejná zakázka byla z hlediska náležitostí a povinností zadávána v nejpřísnějším možném režimu, který už v mezích zákona nelze více ztotožňovat) ztotožňuji a považuji jej za správné a souladné se zákonem.
44. V tomto kontextu navrhovatel namítá rovněž absenci informací nezbytných pro zadávací řízení v kvalifikační dokumentaci (např. financování, požadavek zadavatele na dispozici s obalovnou atd.), s ohledem na což zadávací dokumentace nemohla vyhovět dikci závazných ustanovení zákona. Tato rozkladová námitka přitom jen potvrzuje domněnku Úřadu, že navrhovatel zaměňuje pojmy „kvalifikační dokumentace“ a „zadávací dokumentace“. Pouze ve stručnosti, neboť danou otázku vyčerpávajícím způsobem vypořádává již Úřad v bodech 69. až 78. odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvádím, že ze žádného ustanovení zákona, ani snad přílehlavé judikatury správních soudů, nevyplývá, že by zadavatel musel navrhovatelem postrádané dokumenty učinit součástí kvalifikační dokumentace, když tyto jsou obligatorní součástí zadávací dokumentace, která však ve fázi zadávacího řízení, v níž navrhovatel brojil proti postupu zadavatele, dodavatelům (prozatím) poskytnuta nebyla, ani poskytnuta být nemusela. Proto se i tato argumentace navrhovatele jeví jako zcela nedůvodná, protože je třeba ji odmítnout.
45. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem tedy přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí v jeho výroku a jeho věcnou správnost v rozsahu vznesených námitek a současně

jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu, když napadené rozhodnutí jsem shledal zákonným a věcně správným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda se v daném případě zadavatel dopustil porušení zákona. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že byly splněny podmínky zamítnutí návrhu navrhovatele, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití. Nelze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí přisvědčit tvrzení navrhovatele, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nesouladné se zákonem.

Závěr

46. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu navrhovatele.
47. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Mgr. Filip Toul, advokát a člen sdružení Čech - Toul, sdružení advokátů, Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice
2. Ředitelství silnic a dálnic ČR, Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy